

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

¡IGNOCENTS!

¡Quants ne va deixar lo rey Herodes!
Apenas passa dia que no sentin pronunciar aquesta frase, que de segur déu remontarse á l' época biblica en que 'l rey Herodes, creyentse que 'l que mana tot ho pot, vá determinar suprimir las criaturas, pensant tal volta que havent de morir tothom aixís com aixís, tant se valia treure del mon als tendres sers que tot just hi han fet sa entrada, estolviantlos mal-de-caps ó disgustos ó estolviantne á la societat.
Perque, davant de una criatura hi ha sempre 'l misteriós problema de lo desconegut.
¿Qui podrà dirli á una criatura:—Mestre, vès creixent y ja sabrás quina cosa es patir?
La criatura, si pogués, tal volta respondria:—Aniré creixent en efecte, y lo qu' es patir potser que ho sapiguéu vosaltres.
Comensin per pensar que tots los tirans que han martiriat á la pobra humanitat han comensat sent inofensivas criaturas.
Neron mamava, Heliogábalo, Dionisi de Siracussa, Torquemada, Calomarde, tots han mamat.
Fins en Sagasta, fins en Martínez Campos... En quan á aquestos dos no cal dir si encare mamam.
Per lo tant ja veuen si es del cas repetir: ¡Quants ne va deixar lo rey Herodes!

¿Qu' es al-cap-de-vall la vida?
Mírinla del cantó que vulgan no es més que una ignocentada.
Viure es veure qui farà dur la llufa á qui.
Y cuidado que al més pintat l' hi penjan, y més de quatre n' hi ha que se 'n burlan y també la portan, dantse 'l cas de que la llufa que duhen penjada oscila y balla al compás de las contorsions que fan al riure 's dels que la duhen.
¡Ignocents!

Imaginínse al home més rich que pugui haverhi.
Contémplo rodejat de millions, fassinse cárrech de que 'ls diners que posseheix no tenen fi ni compte. Té y no sab lo que té y lo que té no s' acabarà may més.
Gustos... los satisfará tots. Capritxos... no 'n deixará cap de descontent.
¿Creuenh vostés que aquest home es felis?
Donchs no: té mal geni y sofreix. Té disgustos de familia y 's consum. L' hi falta talent y fá papers ridículs. Un *quidam* qualsevol, un abogadet, un poeta plé d' ilusions, al veure'l passar, se 'l mira per sobre l' espalla y exclama sense recatarse:—Aquí passa un burro carregat d' or.
Pero siguém generosos: al home dels millions inagotables fémlí tenir un geni excelent, una familia modelo, un talent superior: permetém que realisi totas las sé-

vas aspiracions: que 'ls pobres lo benehescan, que la familia 'l veneri, que 'ls sabis l' admirin: que fassi un drama y 'l públich s' entusiasmi, que vaja á las Córts y pronuncihí un discurs, y 'l país en massa l' aclami plé de deliri.
¿Se creuenh vostés que aquest home que ho té tot no porta la llufa?
Donchs s' equivocan.
També la porta.
¿Qui l' hi ha penjada?
¿Qui volen que haja sigut? L' emissari de la mort, lo temps: aquest ser invisible que atravessa l' espay y 'ls sigles, y que á la irresistible ventada que mou al passar silenciós, arrossega homes y generacions com fullas secas despresas del arbre de la vida.
Aquell home privilegiat té cinquanta anys: diguéuli qu' emplehi tots los seus millions y altres tants que 'n pogués adquirir, per tenirne no més que quaranta nou... ¡Imposible!
Y quan arriba per ell l' hora darrera, per més que 's rodeji de metjes, y de curanderos, de atencions y de cuidados, per més que fassa vots y prometensas, diguéuli que deturi 'l cumpliment de la fatal sentencia, que á tots nos iguala davant de la mort... ¡Ah! ¡imposible!... ¡imposible!...
Y donchs ¿que ha sigut per ell l' hermòs somni de la vida més que una ignocentada?...

Pero deixémnos de filosofias, que després de tot vindrian á demostrar l' existencia de un principi social, que á primera vista sembla talment un contra-sentit.
No: digan lo que vulgan, lo mon no es un cau de malicia com molts suposan... lo mon es lo refugi de l' ignocencia.
Que tornés Herodes y extengués lo seu mandato de mort sobre 'ls grans y 'ls xichs, que fés matar á tothom, sense exceptuar á ningú, per exterminar de una vegada l' ignocencia, no lograria res: sempre quedaria un ignocent: ell.
¡Pobre Herodes! Si volia acabar ab l' ignocencia... hauria de suicidarse.

Aquí faria punt final, sinó tingués un deber que cumplir ab un amich. ab l' amable editor de aquest Semanari.
Senyor Lopez, per lo que té de *Ignocent*, que las logri molt felissas, y eviti sobre tot alló que més de quatre vegadas l' hi havia succehit en aquell temps en que la política anava encesa y vosté 's ficava al mitj del foch sense temor á cremarse.
¿Se 'n recorda quan lo duyan al Ponton, á Atarassanas, á las Magdalenas, al castell de Bellver de Palma y fins á la Presó?
Jo sempre ho deya:
—Estém en un país de cafres. ¡Vaya una arbitrariedad! ¡Vaya una tiranía!... ¡Y quin govern més despó-

tich!... Encare no hi ha una mica de res, al primer que agafan es en Lopez... Sempre fan pagar totas las culpas... á un *Ignocent!*

P. K.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

HERNANI, ROBERTO IL DIAVOLO.

Com hi ha mon, que cada dia 'm vaig convencent de que 'l ser empresari de la casa gran, no es bufá y fé' ampollas.
Varem obrir ab *Il duca d' Alba* que vá anar de aquella manera: després s' havia de estrenar l' *Hernani*. Sobres si en Sani estava refredat, sobres una cosa ó altra, 'l cert es que 'l dijous dia de Sant Tomás, vá tenirse de suspendre la funció, y en lloch de la ópera, hi vá haber comedia.
Sant Tomás es un dels días indicats per anar al teatro, donchs, amigo, no n' hi ha de fets. Aquestos diners ja no tornan á la caixa.
Per últim, dissapte 's vá poder combinar lo ditzós *Hernani*. Tant de bó que no hagués anat.
La senyora Ricetti que vá debutar aquell vespre, no vá poder arribar á puesto. Lo temporal de vents y trons que desde 'l tercer pis se vá anar desencadenant, després de invadirli la obra morta, la vá fer naufragar perdent cargament y tripulació.
En Sani, apesar de que encare no tenia ben desembussada la canyeria del coll, se vá defensar bastant en son paper, especialment en lo primer acte y en alguna escena del quart.
Lo baritono Sante Athos, en la part de Carlos V, estigué bé, caracterisant lo personatge; pero la véu l' hi fá figa á lo millor, y, amigo, no tothom se fá cárrech de que es bon mossó y de que tréu una corassa y un casco de número hú. Lo públich de vegadas es rempellut y no deixa passar una mosca.
Lo baix senyor Paoletti, que segons uns paperets que davan á la porta també estava indisposat, vá portarse bastant bé com á malalt.
Lo tenor refredat, lo baix malalt y la triple dolenta; ja 'ls dich jo que van fer un *Hernani* que semblava sortir de la convalescencia.
Me descuidava dirlos que la orquesta vá ajudar á la catástrofe, y 'ls coros varen acabar de arreglarho.
Lo públich com de costum, méns indulgent de lo que debía estar.
Diumenje 's vá repetir la mateixa ópera, sortint tant malament com lo dia del extreno. De cuyas resultas, se 'ns ha dit que la senyora Ricetti ha rescindit la contracta.

Post nubila Phœbus.

***

Després del *Don Juan de Serrallonga* italià, ha vingut 'l *Roberto*.

¡Pero quin *Roberto*! Ja 'ls perdono tot lo dolent que 'm puguin dar en lo transcurs de la temporada. També 'ls dispenso, lo desafinar dels coros, la mala orquesta y la pijor direcció escènica.

Lo teatro estava de gom a gom. Lo galliner de sis rals y 'l colomar de pesseta, bullian de gent. La major part dels concurrents se varen treure la americana y la extenian sobre la barandilla com si posessin domassos per fer més honor als tres artistes, la Cepeda, Stagno y David, que varen cantar la inspirada música de Meyerbeer.

Barcelona en massa, representada per aquelles tres mil ànimas, totes ab lo ventre plé de gall, turrans y ví bó, en la nit del dilluns, vá tributarlos la més entusiasmada ovació que 's pogués esperansar en semblant diada. Perque, francament, jo del públich de Nadal no n'esperava tant. Panxa plena fá bullicia y no fá música. Anéuli ab músicas á un ventrell plé.

Fá poch temps que 'l Liceo y 'l Principal estavan en competència. Jo 'm recordo de 'l *Roberto* que feyan la Cepeda, 'l Stagno y 'l Uetam. No 's parlava d' altra cosa. Teatros, cafés, reunions y salonets de perruquer, eran l' eco de aquella competència que 's feyan los dos teatros.

Pero en la execució del *Roberto*, tothom estava de acort. Tant los liceístas como los *cruzados*, no discrepavan un punt, respecte al mérit dels tres artistes encarregats dels papers de *Alice*, *Roberto* y *Bertran*.

Donchs los dos primers son al Liceo, y dilluns van cantar la mateixa obra. Con qué, no cal dir res més.

¿Y 'l tercer dirán vostés? Está sustituit per en David.

Jo soch enemich de las comparacions. De tal modo que si 'm diguessin: ¿qué t' estimas més una casa al Ensanche ó una al carrer de Fernando? no sabria quina triar y me las quedaria totes dugas. Ab en Uetam y en David me passa lo mateix.

Pero dech dirlos qu' en David, no es aquell que varem sentir fá quatre ó cinch anys, cansat y malalt, no senyors. En David de avuy es desconegut; aquella véu, aquell modo de dir, aquella naturalitat sense afectació ni exageracions... en una paraula, avuy aquest artista se troba en plenitud de las sas facultats.

Lo públich vá demostrarli aixís.

Ja veuhem que jo no faig paralelos, pues com hi dit avants, de las comparacions, sempre algú 'n surt perjudicat. De modo que si hu fessim entre la orquesta y los coros de are, ab los de las altras vegadas que s' ha fet la mateixa ópera al Liceo, 'l mestre Vianesi quedaria molt per sota als demés que l' han dirigida.

Esperém qu' en las representacions successivas millorarà.

Lo qui no t' perdó de Déu, es lo director de escena, perque per are en las tres óperas que s' han posat, ha demostrat que no hi entenia absolutament pilota.

En lo tercer acte ja 's deuhem recordar que hi ha una escena del cementiri, en que hi ha un *bailable* que no té res de particular; pero com que hi ha debutat la primera bailarina *signorina Pogliani*, 'ls ne faré dos quartos, ja que l' art de la ballaruga ha sigut sempre una de las mévas debilitats.

La *signorina Pogliani*, es una bona mossa en tota la extensió de la paraula, de formas esculturals y faccions molt bonicas, que t' ademés una figura esbelta y elegant per la escena.

Deixebia del mestre Penco, ha rebut y aprofitat las llissons del reputat coreógrafo y de veras que l' hi fá honor. Forsa, agilitat y gracia, son las qualitats que com á bailarina més la distingeixen, y que en son debut vá donar á coneixe apesar de que no es lo *Roberto*, una de las obras més apropósit per lluhirse cap bailarina.

Esperém véurela en un altre espectacle més apropiat, apesar de que 'l públich ja vá saber apreciar en aquesta artista las qualitats que l' adornan.

També vá debutar la senyoreta Pattini, que vá ser aplaudida en lo segon acte.

Es molt jove, y sobre tot molt bonica.

Canta ab gust, y afina bastant. Semblava que estés una mica impresionada, pues creyém que es la primera vegada que canta en un teatro de la categoria del Liceo.

Esperém sentir-la en un' altra ocasió, per judicarla com s' ho mereix.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La Gemma Cuniberti, ha abandonat á Barcelona. Lo *Principal* s' ha quedat sense aquella joia del art dramátich y 'l públich ha perdut las ocasions de admirar

aquell talent privilegiat, verdader fenómeno de precoicitat artistica.

Los que hi havém anat podém estar tranquils y ab la conciencia neta. Los indiferents que més s' estiman aplaudir á un clown ó á una bailarina, per ells fan. Las personas se judican pels seus actes.

Are aquell teatro té nada méno que quatre companyias ajustadas, *opereta*, *zarzuela*, *declamació* y *ball*.

La companyia de opereta es la mateixa que havia actuat fins are. Han posat *El birrajo*, *Tutti in maschera*, *Il campanello* y *La Figlia del Regimento*. La dramática ha funcionat aquestas festas á la tarde.

.. Vamos que al *Retiro* están de enhorabona.

La Pissani vá debutar, agradant molt. Ja devian veure qu' en lo número passat l' hi feya justicia desde aquestas columnas.

Pues are n' ha debutat un' altra. La Eva Tetrzzini que 'ns vá fer una *Jone* com una casa. Ja 'ls dich que entre aquestas dugas artistas y 'l personal que ja hi havia, dona gust anar al *Retiro*.

Lo qu' es estrany es que la Empresa no hagi atinat en reforsar la part de artistas mascles. Aixó de portar cada dia donas novyas y no pensar en baixos ni baritonos que tanta falta hi fan, que volen que 'ls digui, no fá prou lo pes.

.. A *Romea* no s' ha estrenat res més que lo drama de Valentin Gomez *El celoso de si mismo*.

La companyia catalana vá posant lo repertori que 's inclou en *Lo timbal del Bruch*.

.. Al *Circo* del carrer de Montserrat ab aquestes tres dias de festa han fet la mare de la moneda.

Las produccions *El salto del pasiego* y *Si yo fuera rey* han agradat.

.. A *Novetats* s' ha tornat á posar *El registro de la policia*. No cal dir que ha tingut lo mateix éxit de las altras vegadas.

De gent no 'n vulguin més.

.. Al *Tivoli* diumenje al vespre 's vá estrenar la obra de aparato *Dyel-lah*.

Com que diumenje era la vigilia de Nadal, no vaig poder anarhi. Entre farsí 'l gall y una cosa y altra, no vaig sortir de casa. Es una vegada al any.

L' altre senmana me 'n ocuparé extensament.

.. Al *Espanyol* s' está representant *La Urganda*. Aquestas festas s' han fet *Los pastorets*. Es una obra que despues de un bon tip de turrans encare pot anar.

L' any que deixin de ferse *Los pastorets* ja no sabré ahont portar la quitxalla. Los de casa tot l' any m' ho demanan.

.. Al *Circo Ecuestre* van variant los espectacles. Miss *Zao* agrada molt, y la companyia japonesa també. Los *Fantoches* al últim se van aclimatant.

N. N. N.

LAS QUATRE ESTACIONES

DE L' AMOR.

La nineta pura y bella
de fé casta y noble cor,
que 'n lo jardí del amor
es encare una poncella.
La que amorosa suspira
y al veure un jove somriu
y sent en son cor fer niu,
de foch, la primer guspira,
y 's mostra sempre riallera
sens cap pena ni dolor,
de la vida del amor
es la hermosa Primavera.

La donzella encisadora
d' esguart dols, y cos gentil,
com una Rosa d' Abril
boniqueta y seductora.
Que son tendre cor delira
plé d' un amor pur y gran,
y que tot quant t' al devant
sols amor, amor l' hi inspira
y que un foch ardent y viu
nia dins son tendre cor,
de la vida del amor
es lo dols y hermós Istiu.

La noya qu' está aborrida
puig ja passa de trent' anys
y penas y desenganys
sols ha rebut en la vida.
Que son cor tant sols ansfa
trobar algun pretendent,
y qu' es sols son sentiment
veurer que queda per tia
y ningú l' hi fa l' amor
y que sempre está entristida
de l' amor en la gran vida,
es aquesta la Tardor.

La nina que sent bonica,
no sab lo qu' es estimar,
y que ningú pot lograr
que tinga amor, poch ni mica.
Que tenint á sa presencia
que la volan, mils galants
d' amor cegos, delirants,
y 'ls mira ab indiferencia,
y que ni 'l foch de un infern

desglassa 'l gel del seu cor,
de la vida del amor
es lo trist y fret Hivern.

JOSEPH RIBOT.

ESQUELLOTS.

¡La grossal

¡Es la única cosa que 'ns pot caure á sobre sense fernos mall

Que ho diga sinó l' afortunat taberner de Gracia poseedor de set décims del número 6,679.

Aquestes set decims representavan 350,000 duros, y 'l taberner vá repartirlos entre 'ls seus parroquians, amichs y coneguts. ¡Vaya una generositat!

Es que per ell, aquesta fortuna era massa grossa.

¡Poder de la rifa!

¡Quants infelissos que fins eran pobres, serán mirats desd' are! ¡ab gran respect!

Poderoso caballero - es D. Dinero.

— ¡Bola vál diuhen quan treuhen la rifa.

¡Ah! Lo qu' es aquesta máxima no es bola.

La grossa ha caigut á Gracia.

Ja t' rahó 'l ditxo: més val caure en gracia que ser graciós.

Cullit al vol:

— ¡Ahont vá Sr. Maynou?

Aquí á la administració de Loterias á veure si 'm donan alguna cosa.

— ¡Té un decim premiat, Sr. Maynou?

— No: pero m' han dit que á tots los que acabém en nou, nos tornan los quartos.

Aquest any los escombriaires del municipi han pasat un Nadal molt magre.

Per ells no hi ha hagut propina.

En cambi aquestes funcionarios de 'l escombra s' estolvian una feyna: la de netejar las arcas municipals, que diu que ja fá molt temps que están *molt netas*.

Pero si jo hi tingués ascendent los hi donaria un bon consell.

— Minyons, los diria, anéu á cala Ciutat y escombreeu tot... Creyéume á mi, en aquella casa hi ha molta necessitat de ferhi una bona escombrada.

Lo *Diluvi* nos ha fet saber un per un lo gran número d'empleos, que are, á fi de any, ha concedit l' Ajuntament que administra á Barcelona.

Un segon jefe de municipals, un inspector d' impostos, un inspector de treballs, mossos de mercats, agutzils per embarchs, burots per las casillas de consums, pesa-porchs (que lindrá: olta feyna si vol pesarlos tots), gefes d' escombriaires, recaudadors, oficials y fins un metje.

Tots los nombrats, tots enterament han sigut escullits entre 'ls socis del Casino de la Plassa-Real.

Nosaltres creyam que l' aptitut per desempenyar certs cárrechs s' adquiria frequentant las universitats ó 'ls instituts ó quan méno las escolas prácticas.

Pero per lo que respecta á Barcelona no es aixís.

A Barcelona per tenir aptitut administrativa, basta frequentar lo Casino de la Plassa Real.

Allá, al rededor de una taula de billar, tot enguixant tacos, s' espera 'l nombrament; y quan lo nombrament arriba s' ha acabat la carrera.

Jo ja ho veig, los socios del Casino de la Plassa Real no han volgut ser méno que 'l taberner de Gracia.

Els també s' han repartit la grossa.

Los bomberos fá alguns dias assisteixen al teatro per prevenir incendis.

Pero lo més bonich es que no portan bomba, ni res de lo que 's necessita en un cas desgraciad.

Un espectador preguntava:—A veure ¿qué fariau si arribava á calarse foch?

Lo bombero vá respondre:—Ay, ay, nos treuriam la petaca, cargolariam un cigarro y l' encendriam.

Un embarch á Mollet.

L' industrial embargat designa al efecte una porció d' estellas, y l' embargador s' apodera de unas bötas. ¡Ah! Es que 'ls comissionats de apremis no volen llenya de cap manera.

Ja tenim la llum eléctrica ficada dintre del mercat del Born.

¡Quina diferencia de aquestos temps á aquells en que las marmanyeras iluminavan la seva parada ab una vela de seu ficada dintre de una paperina!

Tot ha progressat.

Avuy se ven gat per llebra á tot pasto, llangonissas de burro y peix de sortidor.
Jo crech que hasta 's venen cigrons artificials.

Los contribuyents están esparverats.
De algun temps ensá succeheix, tocant al pago de contribucions, que ningú 'ls avisa, ningú 'ls diu res respecte al dia en que s' ha de fer efectiu lo pago de la contribució.

Y de primer antuvi reben una papeleta d' apremi que 'ls balda.

La cosa no deixa de ser original.
Per passar la papeleta d'avis, los delegats del Banch d' Espanya no troban may la casa del contribuyent.
En cambi per passar la papeleta d' apremi, la troban sempre.

Es molt bonich veure als dependents del Banch d' Espanya anant tot lo dia á casa de gangas.
Y lo més xocant es que cassan sense llicencia.

Ha mort M. Remington l' inventor del fusell que porta aquest nom.

La mort aquesta vegada no ha sigut gens agrañida.
La veritat es que á M. Remington havia de tenirli alguna consideració per la feyna que l' hi proporcionava.

Discussió filològica:

—¿A veure com compaginan aquestas dugas frases *In vino veritas*, (la veritat está en lo vi) y *La veritat surt de un pou?*

Un borraixxo:
—Demano la paraula.
—Vosté la te.

—Donchs es molt senzill de compendre. La veritat surt del pou perque en l' aygua s' hi troba malament y en cambi se 'n vá ab lo vi, perque 'l vi es lo séu element natural.

Un qüentó holandés:
Un soldat al anarse 'n del país destinat á las colonias de Assia 's despedeix de la seva novia.

—Margarida, diu, ¿te recordarás de mí? ¿Me serás sempre fiel?

—Oh, sí... Veste'n tranquil y quan tornis, encare que tardis tres anys me trobarás ab la corona de flor de taronger al front.

—Bé, Margarideta... ¿Y si tardava cinch anys?..

—Ah... cinch anys... potser á la corona de flor de taronjer, ja hi trobarias taronjas.

—¿Y si tardava déu anys?
—Llavors ja no hi hauria flor ni taronja.
—¿Donchs qué?
—¿Curasaol

En una barberia 'l dia de Nadal, á un desconegut que vá á afeitarse per primera vegada en aquell establiment, l' hi presentan la décima.

—La décima... Vaja, veig que sou molt burros en aquesta casa. ¿No compreneu que décima per décima, hauria anat á ferme la barba al establiment que m' afaytan tot l' any?

Un senyor que viu á fora, pare de familias, que té odi á las grans ciutats, sostenia que totas las malalties, totas las marfugas que hi ha á Barcelona regoneixian una causa: los excessos, l' afany de disfrutar.

Aixis per exemple deya:—La migranya es filla de haver begut massa; 'l dolor d' estómach es degut á haver menjat massa.

—Donchs miri, pare, l' hi deya 'l séu fill; jo un dia vaig girarme 'i péu. ¿També es filla de un excés, una girada de péu?

—Sí, perque devias corre darrera de una xicota.

L' extrém de la distracció ¿saben quin es?
Lo demati al despertarse descuidarse de obrir los ulls.

FILLS.

A. R. P.

Si fills desitjas Déu te 'n dongui mil;
De set que n' hi tinguts, me 'n restan dos,
Y 't dich de bona fé que estich furiós
No 'm deixan ni un instant viure tranquil.
Ells me donan torment per tot istil;
A taula sempre fan lo gat y 'l gos,
La noya t' lo génit enfadós
Y un caràcter t' 'l noy molt incivil.
Bé prou crido y renego, tant se val,
Ja 't dich que tenen bèn trencat lo tel
Ells cridan més que jo no fent cabal,
Jo desitjava fills, sense rezel,
De set que n' hi tinguts, dos me fan mal,
S e

J. M. CODOLosa.

QÜENTOS.

Una senyora vella, que presum de jove, pintantse y revocant la seva fatxada ab molta freqüencia, se presenta á casa de un dentista, en companyia del seu marit, un xicot disminuhit, de uns vintidos anys, que va casarse ab ella pèls quartos.

Lo jove s' apreta un mocador á la galta, se queixa molt y apenas enrahona.

—Vamos, Antonet, fill meu, ánimo, diu la vella disfressada.

Y 'l dentista fentlo seure á la cadira d' operacions, repeteix ab veu suau y expressió de convenciment:

—Vamos, senyoret, ánimo, encare que no siga més que per no disgustar á la seva mamá.

La vella al veure 's tractada de mamá del seu marit, cau desmayada en rodó.

En un hospital:
—¡Ay, Déu meu, Déu meu!... suspira un malalt ab véu alligida.

Una germana de la caritat s' hi acosta y ab molta amabilitat l' hi diu:

—Veyam ¿qué teniu bon home?—Sento que esteu invocant á Deu... confiéme 'ls vostres dolors, jo soch la seva filla.

Lo malalt mirántse la y cambiant de tó:
—Bueno donchs, si vosté es la seva filla, jo voldria sé 'l séu gendre.

—¿Qué tal l' Andréu y la Tuyetas? ¿S' avenen, congenian?

—¡Oh! Ja ho crech, tenen tots dos lo mateix geni.
—Per un matrimoni es lo millor.

—Segons y conforme; perque 'l geni de la Tuyetas y l' Andréu es tant dolent, que á cada hora de menjar se tiran los plats entre cap y coll.

Un senyor rich y devot á un pintor:
—¡Qué ha fet borrar! ¿Qué 'm porta aqui? Vaig encarregarli un quadro de la Santíssima Trinitat y 'm d' un mamarratxo. ¿Veyám qu' es aixó? Un home que pega á un noy que porta nn colom mort á las mans.

—¡Y qué sab vosté! Hi volgut dar una forma nova al assumpto. Lo pare pega al fill perque l' hi ha mort l' Espirit Sant.

Tornant d' enterrar al oncle, al qual han hereditat, dos nebots entran á celebrarho en una de las tabernas que hi ha pèls voltants del cementiri.

—Porti vi ranci, diuhen asseyentse al banch.
—¿Quán ne volen?
—Un porró.

Lo taberner compleix l' encàrrech, y un dels nebots, pregunta:

—¿Ja es del millor?
—Jo ho crech: un vi capás de fer ressucitar á un mort.

L' altre nebot mirant al cementiri:
—Vaja, no fém bromas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

L' altre dia 'l Senyor Pera (qu' es un poeta molt dolent) vá compondre de moment una segona-primeria: y perque sa prima-doble qu' es tres-versa l' hi digué, ser dolent, ell féu mal-bé de la Total un bon moble.

RAMON ROMANISQUIS.

II.

Primera es lletra vocal, consonant es la segona, tersa es nota musical, una nena molt bufona porta 'l nom del meu total.

CIUTADÁ PEPET SIMPÁTICH.

CONVERSA.

—Pepet, ¡ranoy! ¡que vas curro!
—Festejant s' ha d' anar lluhit.
—¿Festejas? ¿y á qui?

—¡Qu' ets burro!
A la nena que tu has dit.

NOY PERET DE LA BISBAL.

MUDANSA.

Jo sempre á n' en Feliciá de lo meu n' hi he tot ab a, y á pesar d' aixó de mí sempre mal n' ha tot ab i, que fins crech que 'm t' ambició perque tinch total ab o;

més cap ventatje es segü aixó may l' hi ha tot ab u.

UN TAPÉ Y F. DE

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Nom d' home.
- 1 4 3 2.—Una capital.
- 3 2 1.—Lo que 's véu desde 'l port.
- 2 3.—Util per pescar.
- 4.—Una lletra.

DOS DEL ESPARVER.

TRENCA-CLOSCAS.

MATAN

Las lletras combinarás y al moment hi trobarás un abrich molt antich.

E. S. (A) NOY MACO.

QUADRAT NUMÉRICH.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplir los pichs ab números que horisontal, vertical y diagonalment dongan un total de 28.

UN RECOLETO.

GEROGLÍFICH.

D I A
I V
A O

SIMON DE SEDREOL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1. XARADA 1.ª—Cam-pa-nas.
- 2. Id. 2.ª—Ma-ca-ri.
- 3. ANAGRAMA.—Porta-Patr-Toparó-Tropa.
- 4. MUDANSA.—Nan-Nen-Nin-Non.
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—Talavera.
- 6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Portugal.
- 7. ROMBO.
P
R A P
P A L A U
P A U
A
- 8. GEROGLÍFICH.—No es igual mestres d' estudis á mestres de casas.

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA
pera l' any 1883.

Ilustrat per APELES MESTRES y MANEL MOLINÉ y escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y colaboració de Albert Albert, J. Barreira, Joaquim M.ª Bartrina, Joseph M.ª Codolosa, Ramon Coll Gorina, Joseph Dern, Baldomero Escudé Vila, Fantástich, Joan Feliu y Codina, Pepito Garlopa, Nicasi Gou, F. F. Guibernau, C. Gumá, Mister Jhonson, Valentí Julibert, Joseph Lasarte, Francesch Marull, A. Mercor, Apeles Mestres, Ll. Milla, F. Nat, Federich Oliver, Serafi Pitarra, Un Recolet, Joseph Ribot, Q. Roig, Delfí Rosella, Pau Salla, Cinteta Carabassa, Pere Sesquilla, A. Soler, Victor Soler, Sultan Destronat, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors.

Vuit planas de text y vuit planas de grabats
Preu: **Un ral per tot Espanya!**
Als nostres corresponents se 'ls fa la rebaxa de costum. Se 'ls súplica que s' apressurin a fer los pedidos, si no volen exposarse á quedarse sense.

DEL BRESSOL AL CEMENTIRI
VIATJE BUFO-TRÁGICH EN VERS
per C. GUMÁ.

ILUSTRAT PER M. MOLINÉ.

Forma un elegant tomet de 48 planas en quart, esmeradament ims pres sobre paper satinat ab xispejants dibuixos originals intercalats en lo text y una graciosa cubierta.—Preu **DOS RALS.**
Se ven en la libreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals librerias de Barcelona.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS. Coleccion completa de obras económicas y de lujo, ilustradas con preciosas láminas en negro y en colores, con encuadernaciones elegantes. Se hallan de venta á todos precios, en la libreria de Lopez, Rambla del centro n.º 20.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.
AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la libreria de Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

Barcelona. imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 22

VENENOS ALIMENTICIS.

—Vaja, D. Francisco: no permeti que m' acabin d' envenenar ab tantas y tantas sofisticacions... Sofisticacions al pá, al vi, á la carn, fins á las elecciones!... ¿Qué per ventura no n' hi ha prou ab que ho sigan vostés de *falsificats*?

La vista de Barcelona d' aquí á uns quants anys, si no 's prenen midas radicals contra la falsificació dels aliments.